

Sobre l'avaluació única a la Facultat d'Educació i Psicologia¹

La [Normativa reguladora dels processos d'avaluació i qualificació dels estudiants](#) vigent, aprovada pel Consell de Govern en la sessió 11/2019, de 16 de desembre i modificada pel Consell de Govern en la sessió 5/2020, de 6 de juliol, reconeix a l'article 9 a l'estudiantat la possibilitat d'acollir-se a l'**avaluació única (AÚ)**:

1. L'estudiant podrà acollir-se excepcionalment a l'avaluació única. En acollir-s'hi renuncia a l'avaluació continuada. L'avaluació única no pot comportar discriminació respecte l'avaluació continuada en relació amb la qualificació màxima que es pugui obtenir.
2. Perquè l'estudiant es pugui acollir a l'avaluació única, cal que ho sol·liciti dins dels terminis fixats i amb els procediments i criteris establerts per la Comissió de govern del centre.
3. L'avaluació única ha de poder garantir la superació dels objectius establerts a l'assignatura i pot comportar el requeriment d'assistència a determinades activitats presencials per a l'avaluació de determinades competències.

La normativa declara l'excepcionalitat de l'avaluació única, en oposició al model d'avaluació continuada pel qual aposta la universitat (que es concreta a l'article 7); no obstant això, no concreta la naturalesa d'aquesta excepcionalitat, decisió que correspon als centres, en funció dels propis criteris (és el que recull el punt 2 de l'article 8). A la Facultat d'Educació i Psicologia, durant aquests tres cursos, l'equip de Deganat ha concretat l'excepcionalitat restringint només el moment en què l'estudiantat s'hi pot acollir (a l'inici del primer semestre per a les assignatures de primer semestre i anuals; a l'inici del segon semestre per a les assignatures de segon semestre). Les altres restriccions possibles (motivacions familiars, laborals o acadèmiques), que sempre han estat motiu de reflexió, sempre s'han descartat, fonamentalment per raons conceptuals i operatives (¿Fins a quin punt treballar és un motiu per acollir-se per defecte a l'AÚ, especialment a un context universitari com el nostre en què treballar és un fet tan habitual? Fins a quina dedicació? ¿Caldrà comprovar el solapament entre l'activitat acadèmica i la laboral o no cal? I, sobretot, ¿fins a quin amb això fem normal allò que ha de ser excepcional (és a dir, residual) i orientem qui treballa cap a l'AÚ de manera sistemàtica?).

Conceptualment, l'AÚ hauria d'emmarcar-se en les següents coordenades:

- És un **procés certificador** de competències. Hem de comprovar, amb l'avaluació, l'assoliment de les competències, amb independència de com s'hagin assolit.
- Hem de **confirmar la identitat** de qui avaluem (més concretament, la correspondència entre autoria real de les proves i identitat de la persona avaluada). La construcció de totes les evidències d'avaluació ha de ser supervisada directament pel professorat

---

¹ Versió del document: 4. Actualitzada a 15 juny de 2023, 06:16 h.

responsable i no hauríem d'admetre treballs lliurats en el moment de l'avaluació però elaborats prèviament (no podem garantir que els ha fet qui els lliura).²

- Hem de garantir la **sostenibilitat del model**, en dos sentits. En primer lloc, ha de consumir-nos un temps raonable (qualsevol plantejament que requereixi una dedicació especialment intensiva per part del professorat s'ha de descartar). En segon lloc, ha de ser una possibilitat a què l'estudiantat s'aculli de manera excepcional, de manera que en cap cas s'interpreti que és una opció més fàcil o una opció a mida (que tingui un efecte crida sobre estudiants/ntes que a priori no requereixen acollir-se'n).
- Podem considerar la inclusió a l'AÚ d'**activitats presencials obligatòries** concretes. És a dir, podem incloure determinades pràctiques que fan part de l'AC a l'AÚ, si considerem que ens calen per recollir evidències de l'assoliment d'algunes competències (compte, el fet diferencial és que serveixin per a l'avaluació, no que considerem que són adequades per a l'aprenentatge).
- L'AÚ, malgrat els problemes conceptuals afegits que presenta, **és recuperable**, segons el que disposa l'article 27 de la normativa d'avaluació: haurà de ser recuperable tota prova inclosa dintre de l'estratègia d'AÚ que ponderi un 40% o més de la qualificació final o tota prova l'obtenció d'una qualificació mínima a la qual sigui requisit per superar l'assignatura (parts eliminatòries, per exemple).

A partir de tot això, l'equip del Deganat recomana que l'AÚ s'alineï amb aquests principis:

- **Sincronicitat.** L'estudiantat elabora tot allò que necessitem per avaluar-lo (respostes a exàmens, casos pràctics, pràctiques, simulacions) en la nostra presència.
- **Simplicitat.** L'arquitectura de l'AÚ ha de permetre una gestió del temps equilibrada (el mínim temps necessari perquè l'estudiant/nta produeixi les evidències que ens calen per comprovar si ha assolit les competències associades a l'assignatura, no més).
- **Especificitat.** L'AÚ no pot ser una flexibilització temporal de les dates de l'AC (que no ens permet advenir la identitat de qui ha fet les evidències, ni és sostenible).

Com a conclusió, proposem transitar cap a una pràctica docent que plantegi, amb tota la llibertat de concreció possible, que l'AÚ és un **examen sincrònic recuperable** (enriquit, si escau, d'activitats presencials obligatòries); i que, en conseqüència, s'expliciti a la guia docent tot aquest detall sobre el plantejament de l'AÚ perquè l'estudiantat en sigui sabedor.

---

² Aquesta qüestió no és privativa de l'AÚ. En general, hauríem de poder garantir, fins a on el nostre sistema ens ho permet, que les evidències d'avaluació les ha produït qui les lliura (en termes col·loquials, que els treballs que ens lliuren els ha fet la persona que els signa). No és un repte ni menor ni nou. Però en un context de desenvolupament tecnològic com l'actual (considerem, també, l'impacte de la intel·ligència artificial) i amb un desconeixement total del procés com el que preveu l'AÚ (no tutoritzem en absolut l'alumnat que s'hi acull), esdevé capital tenir-ho en consideració, i de manera prioritària.